

ikke skal blive udført, begriber jeg ikke, at en Regering, der vil holde paa sin Autoritet, kan gjøre. Det staar her, at de ikke ere udgivne. Jeg antager, at Ministerens Mening dermed er, at denne Konto for Fremtiden skal visne ligesom alt Andet. Jeg kan ikke forstaa det paa anden Maade. Jeg antager ikke, at en Minister, der gjør en saadan Brug eller Ikke-Brug af Bevillingen, overhovedet ønsker, at der skal bevilges ham Mere paa denne Konto. Det maa han selv om. Jeg beklager naturligvis, at det er kommen dertil; thi er der nogen Konto, paa hvilken Folkethinget hidtil har ladet Striden være borte, og hvorfra den har holdt den sørge-Indskydelse, som hele den politiske Misere har havt, borte, saa er det denne, der var et Omraade, hvor man saae bort fra den politiske Stilling og ønskede i Neutralitet at gjøre, hvad man kunde, for at fremhjælpe nyttigt Arbejde for Samfundet. Det laber til, at Ministeren har ærgret sig derover og ønsker, at ogsaa dette Omraade skal lide bræk ligesom alle de andre under hans Administration. — Jeg maa endelig til Slutning bemærke, at der ikke foreligger Oplysning om, hvad der er gjort i den bekjendte Valumæssere. Det er et Mar siben, at de storartede Bedragerier blev opdagede, som udgjorde et Samtaleemne hele Landet over. Men der foreligger, saa vidt mig bekjendt, ikke noget Resultat af, hvad der er siet i den Sag, og det er saa meget uheldigere, som Forholdene derovre paa mangfoldige Maader fortrædige Befolkningen. Der finder nemlig Opkrævninger Sted den ene Gang efter den anden — saaledes er det meddelt mig — af en Gang betalte Beløb, saa hos den Ene og saa hos den Anden. Det har sin naturlige Forklaring deri, at det ikke har været Praxis at give løs Kvittering eller overhovedet at give egentlig Kvittering for Stempelgebyrer og betalte Thinglæsningsgebyrer, men man har i Almindelighed ladet sig nøie med at overgive Vedkommende hans Dokumenter, og deri saae man da fra alle Sider tilstrækkeligt Bevis for, at han havde betalt. Naar Pengene virkelig kom ind i Kassen, medførte det jo heller ikke nogen Alenpe, og der blev heller ikke senere Tale om at kræve Bevis derfor. Men da det hændte, at Pengene ikke kom i Kassen, men blev stukne i Privates Lomme, saa maatte vedkommende nye Embedsmand, der blev konstitueret, selvfølgelig svinde dem, og nu begynder man hele Jurisdiktionen over at stille Fordringer om, at Kvitteringer skal præsteres, og naar de ikke blive præterede, skulle Summerne betales. I Anledning af et Andragende fra vedkommende Jurisdiktion

ifjor udtalte den meget ærede Justitsminister, at det ikke var hans Hensigt at gaa saa strengt til Værks i saa Henseende, i alt Fald efter hvad jeg, og flere med mig, har forstaaet, og at han vilde vise Bøjsældighed og ikke forlange strengt Bevis for, at Gebhyrerne vare betalte. Ikke desto mindre lyder der bestemte Klager derovre fra, at man stadig maa betale Gebhyrerne igjen, og at Udpanninger finde Sted, hvor Gebhyrerne ikke kunne dokumenteres at være betalte ved Hjælp af Kvittering. Jeg skal blot her anføre et ganske mærkeligt Exempel, som er mig bekjendt. Det er refereret mig af en Mand, hvis Paalidelighed jeg ikke drager i Tvivl. Det er et æret Medlem af dette Thing. En Mand har under den forrige Herredsfoged forlangt en Arv udbetalt, som han formodede var tilstede, og har, da det nægtedes ham at faae Pengene efter den vedkommende Afbøde, forlangt kriminel Undersøgelse, fordi han ikke kunde tænke sig Målligheden af, at disse Penge ikke skulde kunne findes, eller at de vare blevne borte uden ved en Forbrydelse. Den kriminelle Undersøgelse er blevet ham nægtet af den daværende Herredsfoged Wblbise. Nu kommer der en ny konstitueret Herredsfoged, og han opkræver af denne Mand Arveafgift for den Arv, han skal have modtaget; altsaa Arven er aabenbart falden, og den er i Kontoret opført som udbetalt; men Manden har aldrig set den. Han klager til vedkommende Embedsmand, og Embedsmanden siger, der er ingen Arv. Imidlertid maa Manden foruden at miste Arven betale Gebyr af en Arv, han slet ikke har modtaget. Det forekommer mig, at dette Forhold maatte give Anledning til, at der var siet noget Extraordinært ligeoverfor den vedkommende Embedsmand; men saavidt mig bekjendt er der slet Intet siet.

Jeg kommer dernæst til at omtale Administrationens Forhold paa et Omraade, der først i Mar har vakt almindelig Interesse. Det er den høie Regerings Forhold til den sørgelige Begivenhed, som indtraf i Begyndelsen af Oktober, nemlig Kristiansborg Slots Brand. Jeg tror, at denne Begivenhed har vakt almindelig Deltagelse ikke blot paa Grund af de store Tab, men ogsaa paa Grund af de Minder, som knytte sig til denne Bygning. Hele vor konstitutionelle Ungdom er levet paa Kristiansborg Slot, og det havde været ønskeligt, om denne Sag var blevet holdt udenfor Partistriden. Fra en vis lille Del af Nationen har man imidlertid søgt at slaa Kapital deraf. Det er i frisk Minde nok, paa hvilken — jeg tør nok sige — skandaløs Maade man har søgt at angribe Folkethingets meget ærede Formand i denne